

Sygn. akt **III AUa 1923/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Goss-Kokot

Sędziowie: SSA Iwona Niewiadowska-Patzer

SSA Marta Sawińska (spr.)

Protokolant: insp.ds.biurowości Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 6 sierpnia 2015 r. w Poznaniu

sprawy **M. B. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o odsetki

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 31 lipca 2014 r. sygn. akt IV U 897/14

oddala apelację.

SSA Marta Sawińska	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
--------------------	-----------------------	-------------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18.03.2014 r. znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił **M. B. (1)** prawa do wypłaty odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż został zachowany termin określony w art. 118 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Wnioskodawca M. B. (1) w odwołaniu od tej decyzji wniósł o przyznanie odsetek od dnia 12.07.2013 r. (tj. od wyczerpania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego) do dnia pierwszej wypłaty świadczenia. Odwołujący nie zgodził się z decyzją ZUS odmawiającą mu wypłaty odsetek, podnosząc, że gdy prawo do świadczenia ustala sąd, za dzień, od którego nalicza się odsetki, uważa się dzień złożenia wniosku o przyznanie świadczenia, jeśli to ZUS ponosi odpowiedzialność za przyznanie błędnej decyzji. W toku postępowania sądowego biegli sędziowie stwierdzili częściową niezdolność do pracy u wnioskodawcy, przy czym nie nastąpiła żadna zmiana okoliczności od momentu wydania przez lekarza orzecznika ZUS i komisję lekarską ZUS orzeczeń, zgodnie, z którymi wnioskodawca był zdolny do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji. Organ rentowy wskazał, że w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do wypłaty odsetek, bowiem organowi rentowemu nie można przypisać winy w opóźnieniu wypłaty renty.

Wyrokiem z dnia 31 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze w sprawie IV U 897/14 zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z dnia 18 marca 2014r. znak (...) w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy M. B. (1) odsetki ustawowe za zwłokę w wypłacie świadczenia rentowego za okres od 21 lipca 2013r. do dnia zapłaty.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Wnioskodawca M. B. (1), ur. (...), w dniu 12.06.2013 r. złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, przy czym w okresie od 17.07.2012r. do 11.07.2013r. uprawniony był do świadczenia rehabilitacyjnego.

W celu ustalenia, czy wnioskodawca jest osobą co najmniej częściowo niezdolną do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, poddany został badaniu kontrolnemu przez lekarza orzecznika organu pozwanego.

W orzeczeniu z dnia 27.06.2013 r. lekarz orzecznik ustalił, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Po złożeniu przez wnioskodawcę sprzeciwu wypowiedzieli się członkowie Komisji Lekarskiej ZUS, którzy orzeczeniem z dnia 17.07.2013 r. podtrzymali stanowisko lekarza orzecznika ZUS.

W konsekwencji, decyzją z dnia 30.07.2013 r. znak (...), organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Od powyższej decyzji wnioskodawca złożył odwołanie do Sądu Okręgowego w Zielonej Górze Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd na mocy postanowienia z dnia 09.10.2013r. dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy sądowych: kardiologa, neurologa i ortopedy na okoliczność ustalenia, czy wnioskodawca jest osobą, co najmniej częściowo niezdolną do pracy, czy niezdolność ta jest trwała czy okresowa, czy orzeczenia lekarza orzecznika ZUS i komisji lekarskiej są słuszne oraz czy zebrany materiał dowodowy przed organem rentowym był wystarczający do stwierdzenia w dniu orzekania przez ZUS, czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy.

Biegli sądowi w opinii sądowo-lekarskiej z dnia 21.11.2013r. uznali, że wnioskodawca jest osobą częściowo niezdolną do pracy na okres od daty złożenia wniosku w ZUS do maja 2015 r. Biegli wywiedli swoje wnioski na podstawie badania podmiotowego, przedmiotowego i analizy dokumentacji medycznej. Odwołujący nie podawał biegłym żadnych informacji lub dokumentów, które byłyby nowe w stosunku do materiałów będących w dyspozycji lekarzy orzeczników ZUS.

Organ rentowy, po zapoznaniu się z opinią biegłych lekarzy sądowych, nie wniósł uwag, ani zastrzeżeń do opinii i wniósł o wydanie orzeczenia zgodnie z wynikami postępowania dowodowego.

Wyrokiem z dnia 15.01.2012 r. sygn. akt IV U 2979/13 Sąd Okręgowy w Zielonej Górze Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał M. B. (1) prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, poczynając od dnia wyczerpania prawa do świadczenia rehabilitacyjnego do dnia 31.05.2015 r.

Prawomocny wyrok Sądu Okręgowego wpłynął do organu rentowego w dniu 25.02.2014 r.

Decyzją z dnia 17.03.2014r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 12.07.2013 r. do 31.05.2015 r.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie wnioskodawcy okazało się zasadne.

Sąd Okręgowy, jako podstawy rozstrzygnięcia wskazał na treść przepisów: art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz treść § 2 ust. 1-5 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 r. w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych, – które to określają zasady przyznawania odsetek oraz wskazał na przepis regulujący zasady przyznawania świadczeń rentowych, tj. art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Sąd Okręgowy stwierdził, że w świetle przytoczonych regulacji oraz dokumentacji medycznej przedłożonej lekarzom orzecznikom ZUS w roku 2013 r. oraz opinii biegłych sądowych wydanych w sprawie sygn. akt IV U 2979/13, z całą pewnością za zasadne należało uznać żądanie wnioskodawcy w zakresie odsetek, jakkolwiek jednak liczonych za okres od 21.07.2013 r. do dnia wypłaty wyrównania świadczenia.

Za nieuprawnione w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy uznał stanowisko pozwanego organu, powołującego się na treść art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jakoby dniem wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji w sprawie miał być dzień wpływu prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w Zielonej Górze, które do organu rentowego wpłynęło w dniu 25.02.2014 r.

W ocenie Sądu Okręgowego „ostatnią okolicznością niezbędną do wydania decyzji” w sprawie wniosku odwołującego o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie był moment wpływu do organu rentowego prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego wydanego w sprawie IV U 2979/13, a wyjaśnienie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji nastąpiło w innym, wcześniejszym terminie. Sąd Okręgowy wskazał, że w świetle dokumentacji medycznej przedłożonej przez wnioskodawcę na dzień badania go przez Lekarza Orzecznika, tj. 27.06.2013r., a także przez Komisję Lekarską ZUS – 17.07.2013r., zachodziły już podstawy do przyjęcia, iż wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy i nie zachodziła potrzeba wyjaśniania żadnych dodatkowych kwestii. W toku postępowania sądowego wszczętego w wyniku odwołania złożonego przez wnioskodawcę od decyzji pozwanego organu z dnia 30.07.2013 r., odmawiającej wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy nie przedłożono bowiem żadnych dodatkowych dokumentów medycznych, które dopiero miałyby przesądzić o uznaniu wnioskodawcy za całkowicie czy częściowo niezdolnego do pracy. Skoro zatem takie podstawy posiadali już lekarze orzecznicy ZUS podczas badania wnioskodawcy to w ocenie Sądu Okręgowego należało przyjąć, że decyzja pozwanego z dnia 30.07.2013 r. znak (...), była wadliwa i okoliczność ta obciąża pozwanego w kontekście żądanych odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

Wobec faktu, że pozwany niezasadnie, decyzją z 30.07.2013 r. odmówił wnioskodawcy prawa do renty i decyzja ta została zmieniona, poprzez przyznanie prawa do renty począwszy od 12.07.2013r. , a najbliższy termin płatności renty wnioskodawcy przypada na 20-tego każdego miesiąca, to najpóźniej do 20.07.2013 r. pozwany powinien był wypłacić świadczenie. W konsekwencji od 21.07.2013 r. pozwany pozostaje w opóźnieniu z wypłatą świadczenia. Zasadne jest więc zasądzenie odsetek od tego dnia, nie zaś od dnia 12.07.2013 r., jak domagał się wnioskodawca w odwołaniu.

Sąd Okręgowy wskazał także, że w toku postępowania oddalił wniosek pełnomocnika pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych sądowych lekarzy na okoliczność: czy biegli wydający opinię w sprawie IV U 2979/13, uznając niezdolność do pracy wnioskodawcy opierali się na tych samych dowodach, co lekarze orzecznicy i Komisja Lekarska ZUS, czy też do wydania odmiennej decyzji doszło na podstawie nowych dowodów. Okoliczność ta bowiem nie budzi wątpliwości Sądu. Odwołujący wyjaśnił w toku niniejszej sprawy, że nie podawał biegłym sądowym żadnych nowych informacji, ani nie przedkładał żadnych innych wyników badań, a potwierdza to treść opinii biegłych powołanych w sprawie IV U 2979/13. Z treści opinii biegłych sądowych nie wynika bowiem, by dysponowali szerszym materiałem niż lekarze orzecznicy. Dysponowali oni tą samą dokumentacją, przeprowadzili też wnikliwe badanie podmiotowe i przedmiotowe.

Mając powyższe na względzie, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. i powołanych wyżej przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z..

Zaskarżając wyrok w całości zarzucił mu:

- naruszenie art. 233 § 1 kpc. poprzez wadliwą ocenę dowodów oraz przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przez przyjęcie, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za opóźnienie w przyznaniu świadczenia rentowego, podczas gdy zebrany materiał dowodowy nie uzasadniał przyjęcia takiego stanowiska,

- naruszenie art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych sądowych, którzy wydali opinię w sprawie o przyznaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy – sygn. akt IV U 2979/13, podczas gdy dowód ten miał istotne znaczenie dla sprawy,

- naruszenie art. 118 ust. 1 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez błędną wykładnię polegającą na przyznaniu prawa do odsetek, mimo, że w wyroku Sądu Okręgowego z dnia 15.01.2014 r. sygn. akt IV U 2979/13 nie orzeczono o odpowiedzialności organu rentowego.

Mając powyższe zarzuty na uwadze organ rentowy wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie uchylenie wyroku jako wadliwego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest niezasadna i jako taką należało ją oddalić.

Sąd Apelacyjny w całości podziela prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu I instancji oraz jego wywód prawny przedstawiony w uzasadnieniu wyroku. Wbrew stanowisku apelacji nie doszło w niniejszej sprawie do naruszenia prawa materialnego, ponieważ do niewadliwie ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji zastosował w odpowiedni sposób przepisy art. 118 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 z późn. zm.- dalej ustawa emerytalna) a także art. 85 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1442 z późn. zm.- dalej ustawa systemowa), dokonując ich prawidłowej wykładni.

Przedmiotem sprawy jest prawo ubezpieczonego do odsetek z tytułu opóźnienia w przyznaniu i wypłacie należnego mu świadczenia rentowego. Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy systemowej, jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Cytowany przepis stanowi podstawę do przyznania osobie ubezpieczonej odsetek, w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego, w razie nie ustalenia dla niej w terminie prawa do świadczenia lub też jego niewypłacenia. Ustawodawca zastrzegł jednakże, że nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłacie świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności.

W przypadku świadczeń emerytalnych terminy te określa art. 118 ust. 1 i ust. 1a ustawy emerytalnej. Przewidują one, że organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, a w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ

rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zatem Zakład Ubezpieczeń Społecznych ma 30 dni na wydanie prawidłowej decyzji licząc od chwili wyjaśnienia ostatniej niezbędnej okoliczności, rozumianej, jako ostatni fakt konieczny, z punktu widzenia przesłanek nabycia prawa, do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia.

W przypadku, gdy prawo zostaje przyznane orzeczeniem Sądu, 30 dniowy termin jest liczony od momentu doręczenia wyroku, ale jedynie wówczas, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy (np. błędne orzeczenie lekarza orzecznika ZUS lub komisji lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności do pracy), termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.

W podobny sposób interpretuje cyt. art. 118 ust. 1a Sąd Najwyższy. W jego orzecznictwie przyjmuje się bowiem, że do wyłączenia obowiązku wypłaty odsetek nie jest wystarczające wykazanie, że organ rentowy nie ponosi winy w powstaniu opóźnienia (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 2004 r., II UK 485/03, OSNP 2005, Nr 10, poz. 147). W wyroku z 25 stycznia 2005 r., I UK 159/04 (OSNP 2005, Nr 19, poz. 308), Sąd Najwyższy przyjął, że wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, zwłaszcza, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa. W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy podniósł też, że wówczas, gdy organ rentowy w chwili wydania zaskarżonej decyzji miał wszystkie potrzebne dane pozwalające na wydanie decyzji zgodnej z prawem, a po stronie ubezpieczonego nie występował obowiązek wykazania żadnych innych okoliczności uzasadniających jego wniosek, to dla obowiązku zapłaty odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia nie mogą mieć znaczenia okoliczności dotyczące przebiegu postępowania sądowego, zwłaszcza, gdy w tym postępowaniu nie ustalono żadnych nowych przesłanek wypłaty świadczenia, których wykazanie ciążyło na ubezpieczonym, a które nie były znane (nie mogły być znane) organowi rentowemu.

W uzasadnieniu wyroku z 21 czerwca 2012 r. w sprawie III UK 110/11 (LEX nr 1227452) Sąd Najwyższy wywodził, iż w celu ustalenia, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za opóźnienie spowodowane błędem w ustaleniach faktycznych, konieczne jest wykazanie, że w przepisany terminie ZUS nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia. W takiej sytuacji Sąd Najwyższy podkreślił jednak konieczność uwzględnienia tego, czy organ rentowy w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami, co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08, OSNP 2010, nr 23-24, poz. 293).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy Sąd Apelacyjny przypomina, że organ rentowy decyzją z dnia 30.07.2013 r. - mając na względzie wniosek wynikający z treści orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy, - odmówił M. B. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W wyniku odwołania od tej decyzji Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 15.01.2012 r. w sprawie IV U 2979/13 zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego w ten sposób, że przyznał M. B. (1) prawo do okresowej renty z tytułu niezdolności do pracy, poczynając od dnia wyczerpania świadczenia rehabilitacyjnego do dnia 31.05.2015 r. Z uwagi na powyższe w sprawie koniecznym było ustalenie, czy obiektywnie nieprawidłowa decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych była następstwem okoliczności leżących po stronie organu rentowego.

Sąd Apelacyjny w całości zgadza się ze stanowiskiem Sądu I instancji, iż zasadnym należało uznać żądanie wnioskodawcy w zakresie odsetek z tym, że liczonych za okres od 21.07.2013 r. do dnia wypłaty wyrównania świadczenia. Podkreślić należy, iż Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił, w oparciu o akta sprawy IV U 2979/13 stan faktyczny w sprawie i właściwie przyjął, że pozwany niezasadnie decyzją z dnia 30.07.2013 r.

odmówił wnioskodawcy M. B. (1) prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Przedmiotowa decyzja została wydana w oparciu o błędną ocenę stanu zdrowia wnioskodawcy dokonaną przez lekarzy orzeczników ZUS i Komisje Lekarską ZUS. Jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego biegli sądowi wydający opinie o stanie zdrowia wnioskodawcy w sprawie IV U 2979/13, dysponowali taką samą dokumentacją medyczną, co organ rentowy. na podstawie tej dokumentacji i badania odwołującego biegli wydali jednoznaczna opinię, że M. B. (1) jest osobą częściowo niezdolną do pracy. Odwołujący w toku postępowania sądowego nie przedstawił żadnych nowych dokumentów, żadnych nowych dowodów w sprawie, o których organ rentowy w trakcie postępowania administracyjnego nie wiedział, lub nie mógł wiedzieć. Mając zatem na uwadze przywołane powyżej orzecznictwo Sądu Najwyższego stwierdzić należy, iż Sąd I instancji zasadnie przyjął, że jeżeli lekarz orzecznik lub komisja lekarska ZUS miała pełną dokumentację medyczną, która uzasadniała stwierdzenie niezdolności do pracy, a mimo to błędnie uznała, że wnioskodawca jest zdolny do pracy, to ZUS ponosi odpowiedzialność z tytułu wadliwej oceny stanu zdrowia ubezpieczonego dokonanej na etapie postępowania przed ZUS.

Odnoście zarzutu, iż żądanie odsetek jest bezzasadne skoro w sprawie IV U 2979/13 Sąd Okręgowy w wyroku z dnia 15 stycznia 2014 r. nie orzekł o odpowiedzialności organu rentowego, Sąd Apelacyjny stwierdza, że fakt ten nie wyklucza prawa strony do żądania odsetek w odrębnym postępowaniu. Sąd Apelacyjny podziela w tym miejscu stanowisko Sądu Najwyższego przedstawione w uchwale z 24 marca 2011 r., I UZP 2/11 (LEX nr 784338), że brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a ustawy emerytalnej, nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia.

Mając zatem powyższe rozważania na uwadze, Sąd Apelacyjny stwierdza, że Sąd I instancji, zasadnie przyjął, że w sprawie zostały spełnione warunki uzasadniające powstanie po stronie organu rentowego obowiązku wypłaty odsetek przewidzianych w art. 85 ust. 1 ustawy systemowej. Prawidłowo Sąd Okręgowy określił również datę, od której organ rentowy popadł w zwłokę w wypłacie należnego odwołującemu świadczenia, ustalając ją na dzień 21 lipca 2013 r. (dzień następny po dniu, w którym pozwany powinien wypłacić odwołującemu pierwsze należne mu świadczenie rentowe).

Odnosząc się z kolei do zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 k.p.c. przez oddalenie wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych sądowych, wskazać należy, iż również i ten zarzut jest w ocenie Sądu Apelacyjnego niezasadny. Jak już wskazywano powyżej, z akt sprawy wprost wynika, że biegli na etapie postępowania sądowego w sprawie IV U 2979/13 oceniali tą samą dokumentację medyczną, co lekarz orzecznik ZUS i Komisja Lekarska ZUS, albowiem odwołujący nie przedstawił żadnych nowych dowodów, żadnych nowych wyników badań wskazujących na jego stan zdrowia. Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił zatem, że już na etapie postępowania przed organem rentowym zgromadzone dokumenty medyczne uzasadniały ustalenie częściowej niezdolności odwołującego do pracy. W przedmiotowej sprawie, podobnie jak Sąd Okręgowy, Sąd Apelacyjny nie widzi potrzeby powoływania na nowo zespołu biegłych, którzy mieliby potwierdzić swoją ocenę. Sąd Apelacyjny przypomina, że rolą biegłych w postępowaniu sądowym, jest ocena stanu zdrowia badanej osoby na dzień wydawania zaskarżonej decyzji.

Nie znajduje uzasadnienia także zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., poprzez wadliwą ocenę dowodów oraz naruszenie granic swobodnej oceny dowodów. Trudno w przedmiotowej sprawie zarzucić Sądowi Okręgowemu dowolną interpretację zebranego materiału dowodowego oraz jakąkolwiek sprzeczność ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie w sytuacji, gdy ustalenia Sądu znalazły oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym i gdy Sąd dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych, trafnie określa ich konsekwencje prawne stwierdzając, iż zaistniały podstawy do uwzględnienia odwołania. Nie można też mówić o przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów określonej w art. 233 § 1 k.p.c., gdy Sąd przekonywująco uzasadnił przyczyny, dla których uznał, że organ rentowy ponosi odpowiedzialność za zwłokę w przyznaniu świadczenia. Sąd Apelacyjny wskazuje tym samym, że w jego ocenie Sąd I instancji poprawnie zebrał i rozważył wszystkie dowody oraz ocenił je w sposób nienaruszający swobodnej oceny dowodów, uwzględniając w ramach tejże oceny zasady logiki i wskazania doświadczenia życiowego. Argumenty apelującego organu rentowego w żaden sposób nie podważają adekwatności dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń. Nie można mówić o przekroczeniu przez Sąd Okręgowy zasady swobodnej oceny dowodów także wówczas, gdy – tak

jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie - Sąd gromadząc i oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy nie uchybił zasadom procedury cywilnej.

Mając powyższe na uwadze, wobec tego, że apelacja organu rentowego praktycznie sprowadza się jedynie do samej polemiki ze stanowiskiem zajęтым przez Sąd Okręgowy i nie wskazuje na żadne nowe okoliczności i argumenty dotychczas nieuwzględnione w sprawie Sąd Apelacyjny stwierdza, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Uznając zatem zarzuty apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za nieuzasadnione, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

SSA Marta Sawińska	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Iwona Niewiadowska-Patzer
--------------------	-----------------------	-------------------------------